

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: Mgr. L. V.
bytem X
doručovací adresa X

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2022, č. j. JMK 143449/2022, sp. zn. S-JMK 137751/2022/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „prvostupňový orgán“ či „správní orgán I. stupně“), ze dne 10. 8. 2022, č. j. MUPO-43567/2022/RA/VYI, sp. zn. SZ MUPO 5908/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ či „rozhodnutí o přestupku“), a toto rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Ford Galaxy, modré barvy, RZ: X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití daného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Dle zjištěného skutkového stavu byla dne 8. 7. 2021 v 17:51 hod. na pozemní komunikaci č. II/395, před bytovým domem čp. 290, na ul. Vídeňská, v obci Pohořelice, ve směru do centra, automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích zaznamenána jízda uvedeného vozidla, jehož blíže nezjištěný řidič v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil vozidlo skutečnou rychlostí 66 km/h (po odečtení toleranční odchylky ± 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy stanovena na 50 km/h. Tímto jednáním řidič vozidla, který není blíže znám, naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci v souladu s § 125f odst. 4 a 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu s přihlédnutím k § 35 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, pokutu 1 500 Kč. Současně byla žalobci uložena též povinnost nahradit náklady správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a průběh řízení o přestupku. K obsahu odvolacích námitek následně žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně řádně a velmi obsáhle vypořádal veškeré námítky, které žalobce v průběhu řízení vznesl. Žalovaný se zněním vypořádání námitek souhlasí, přičemž odkázal na judikaturu správních soudů, dle které povinnost orgánů veřejné moci své rozhodnutí řádně odůvodnit nelze vykládat jako požadavek detailní odpovědi na každou vznesenou námitku.
5. V odvolání žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ani relevantním způsobem nezpochybnil důkazy či jejich hodnocení. Skutečnost, že snímek je originálním výstupem z měřicího zařízení, je uvedena v oznámení podezření ze spáchání přestupku. Sám žalobce potom tento závěr nijak relevantně nezpochybnil, nýbrž pouze účelově vytváří hypotetické konstrukce. Rovněž pokud je v ověřovacím listu uvedeno, že majitelem předmětného rychloměru je město Pohořelice, pak z toho vyplývá, že město Pohořelice majitelem měřidla skutečně je. Otázkou nastavení měřidla v souladu s návodem k obsluze proškolenou osobou se pak prvostupňový orgán velmi detailně zabýval na str. 12 až 13 rozhodnutí o přestupku, pročž žalovaný na tuto pasáž odkazuje.
6. Správní orgán I. stupně nade vší pochybnost prokázal skutkový stav věci. Na základě spisového materiálu rozhodně nepanují pochyby stran toho, že užitý rychloměr měl platné ověření, měřil v automatizovaném režimu a byly splněny všechny podmínky měření rychlosti. Současně není pochyb o tom, jaké vozidlo bylo rychloměrem zaznamenáno, jakou jelo konkrétní rychlostí ani kdo je jeho provozovatelem. Tyto

skutečnosti má žalovaný na základě podkladů obsažených ve správním spisu za prokázané.

7. Po shrnutí zákonné úpravy přestupku provozovatele vozidla žalovaný uzavřel, že v posuzované věci byly splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž prvostupňový orgán dostatečně prokázal, že se tohoto přestupku dopustil právě žalobce. Pro shora uvedené důvody žalovaný odvolání žalobce jako nedůvodné zamítl a prvostupňové rozhodnutí jako zákonné a správné potvrdil.

III. Žaloba

8. Napadené i prvostupňové rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné a nesprávné. Napadené rozhodnutí je navíc též nepřezkoumatelné, neboť se v něm žalovaný nevypořádal s odvolacími námitkami a jen odkázal na závěry prvostupňového rozhodnutí, které potvrdil.
9. Žalobce souhrnně namítal, že podklady ve správním spisu neprokazují spáchání přestupkového jednání. V této souvislosti pak brojil proti tomu, že ani v napadeném rozhodnutí není uvedeno výrobní číslo měřicího zařízení, jímž mělo dojít ke změření rychlosti daného vozidla. Žalovaný současně nijak nereagoval na námitku žalobce, že bez dalšího nelze ověřit, zda fotografie a s ní související text byly pořízeny právě rychloměrem v místě přestupku. Předmětným rychloměrem měla být navíc měřena jen rychlost vozidel, tudíž rychloměr nemůže zaznamenávat a do snímku propisovat ostatní údaje (např. čas). Správní orgány pak rovněž pochybily, jestliže nevypořádaly argumentaci žalobce stran nedostatečně přesně vymezeného místa umístění rychloměru, resp. spáchání přestupku.
10. Dle dalších námitek pak nebylo dostatečně doloženo, zda užitý měřič rychlosti splňoval veškeré podmínky použití při dohledu nad bezpečností silničního provozu a byl nastaven proškolenými osobami a v souladu s návodem k obsluze. Odkaz správních orgánů na ve spisové dokumentaci založený ověřovací list k rychloměru, případně k oznámení podezření z přestupku připojenou fotodokumentaci má žalobce za lichou a nedostačující. Konečně nebylo v přestupkovém řízení prokázáno ani to, že vlastníkem a provozovatelem daného měřiče rychlosti je město Pohořelice či Městská policie Pohořelice, resp. že tato byla oprávněna předmětný rychloměr používat.
11. Právě tak žalobce rozporoval i původ a originalitu důkazů založených ve správním spisu. Není zřejmé, zda tyto pocházejí pouze od města Pohořelice a jím zřízené městské policie. Oznámení podezření z přestupku navíc nelze dle judikatury použít jako relevantní důkaz. Ohledně snímku zachycujícího změřené vozidlo dále žalobce postrádá „doklad“ o cestě fotografie z rychloměru do dispozice městské policie. Současně žalobce brojil i proti kvalitě a obsahu ověřovacího listu, který shledává neprůkazným. Pochybnosti pak má žalobce též co do stanoviska PČR, jímž byl udělen souhlas s měřením rychlosti.
12. Pro uvedené nedostatky žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím o přestupku zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Současně požaduje uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Ve vyjádření ze dne 9. 1. 2023 žalovaný uvedl, že žalobce v žalobě vznáší zcela totožné námitky jako v odvolání. Žalovaný trvá na svém právním názoru vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, přičemž je přesvědčen, že námitky žalobce vypořádal dostatečně, nikoliv pouze formalisticky.
14. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s vypořádáním námitek, ještě neznamená, že tyto vypořádány nebyly. Žalobce přitom ve svých podáních uvádí hypotetické situace a po správních orgánech požaduje, aby jeho domněnky prokazovaly i přesto, že nemají ve vztahu ke skutkovému stavu žádnou relevanci.
15. Žalovaný i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou. Žalovaný proto krajskému soudu navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Ze správního spisu soud ověřil tyto skutečnosti. Z oznámení podezření ze spáchání přestupku Městskou policií Pohořelice ze dne 15. 7. 2021 doplněného o příslušné fotografie změřeného vozidla a použitého rychloměru a výstup a informace z měřiče rychlosti vyplývá, že dne 8. 7. 2021 v 17:51 hod., na pozemní komunikaci č. II/395, před budovou čp. 290, na ul. Vídeňská, v obci Pohořelice, ve směru jízdy do centra, překročil blíže nezjištěný řidič vozidla RZ: X nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci, neboť mu byla automatizovaným rychloměrem po odečtení toleranční odchylky 3 km/h naměřena skutečná rychlost 66 km/h. Vyhodnocení záznamu o měření a jeho kategorizaci pak provedl strážník Jaroslav Lukáč. Samotné měření rychlosti jízdy bylo provedeno přístrojem RAMER10 T, v. č. 16/0315, který pracuje v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření a nastavení parametrů bylo provedeno řádně proškolenými strážníky městské policie dle návodu k obsluze. Stacionární radar byl umístěn dle § 79a zákona o silničním provozu na úseku schváleném PČR.
17. Ve správním spisu je založen taktéž ověřovací list měřiče rychlosti č. 173/20 ze dne 11. 9. 2020, s platností ověření do 10. 9. 2021, dle kterého rychloměr splňuje veškeré požadavky stanovené právními předpisy, pročez jej lze používat k měření rychlosti. Obdobně správní spis obsahuje i stanovisko PČR ze dne 9. 1. 2009, č. j. KRPB-968-2/ČJ-2009-060407, dokládající souhlas PČR s měřením rychlosti vozidel městskou policií v obci Pohořelice. Konečně správní spis zahrnuje rovněž výpis z evidenční karty vozidla RZ: X, dle něhož byl v době spáchání přestupku provozovatelem daného vozidla žalobce.
18. Výzvou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzval správní orgán I. stupně žalobce k úhradě určené částky, příp. sdělení totožnosti řidiče. Jelikož žalobce na tuto výzvu nereagoval, prvostupňový orgán věc přestupku neznámého řidiče usnesením odložil a příkazem ze dne 23. 5. 2022 zahájil s žalobcem řízení o přestupku provozovatele vozidla. Po podání odporu správní orgán provedl za přítomnosti žalobce dokazování mimo ústní jednání. S podklady rozhodnutí se žalobce seznámil a písemně se k nim vyjádřil. Následně bylo vydáno rozhodnutí o přestupku, proti kterému se žalobce odvolal. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem tohoto soudního řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
21. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Žalobce brojil proti napadenému i prvostupňovému rozhodnutí, vč. postupu správních orgánů, který jejich vydání předcházel, z více důvodů. Namítal, že obě správní rozhodnutí byla vydána v rozporu se zákonem a jsou věcně nesprávná. V neposlední řadě žalobce shledává napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, jelikož toto ve své podstatě jen odkazuje na obsah prvostupňového rozhodnutí a aprobejve v něm vyslovené závěry. V kontextu vznesené žalobní argumentace se proto zdejší soud v první řadě zabýval tím, zda napadené rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí, neboť se jedná o předpoklad jeho věcného přezkumu. Jinak řečeno, nepřezkoumatelné rozhodnutí již neposkytuje žádný prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru směřujících proti zjišťování skutkového stavu a hodnocení provedených důkazů.
24. K povaze institutu nepřezkoumatelnosti pak krajský soud podotýká, že rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kvůli kterým skutečně nelze rozhodnutí věcně přezkoumat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45; veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za nepřezkoumatelné lze považovat správní rozhodnutí zejména tehdy, nelze-li z jeho odůvodnění spolehlivě seznat, jakými úvahami se správní orgán řídil, resp. proč považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené. Nepřezkoumatelnost může nicméně spočívat i v tom, že argumentace účastníka řízení je odmítnuta jako nesprávná, aniž by bylo v kontextu individuálních okolností řádně zdůvodněno, v čem tato nesprávnost spočívá (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Správní orgán však nemusí reagovat na každou dílčí námitku, představí-li vlastní argumentaci, v jejíž konkurenci námitky účastníka neobstojí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016-48). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí má tak místo zejména tam, kdy správní orgán opomene na podstatnou námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79).
25. Ve světle argumentace žalobce je namístě rovněž připomenout, že podle ustálené rozhodovací praxe správních soudů i doktríny tvoří řízení před správním orgánem I. stupně a správním orgánem odvolacím jeden celek (tzv. zásada jednotnosti správního

- řízení). To ve výsledku znamená jak to, že odvolací orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu I. stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, tak rovněž i skutečnost, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, jež již byly zodpovězeny správním orgánem I. stupně, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje. Za takové situace postačí, pokud na konkrétní pasáže prvostupňového rozhodnutí s osvojující poznámkou odkáže (viz k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 2 Ads 171/2019-43).
26. Uplatnil-li krajský soud shora předestřený náhled na nyní projednávanou věc, dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí lze ve výsledku hodnotit jako přezkoumatelné. Na druhou stranu nicméně musí dát soud žalobci za pravdu v tom, že odůvodnění rozhodnutí by jistě mohlo být formulováno precizněji, s větším zřetelem k jednotlivým námitkám žalobce a obsahovat vyšší množství vlastní věcné argumentace. I žalobce ovšem postupoval tak, že své odvolání opřel zcela svá tvrzení uvedená ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný tak mohl v tomto kontextu při vypořádání odvolacích námitek postupovat uvedeným způsobem, aniž by napadené rozhodnutí zatížil nepřezkoumatelností. Krajský soud tedy vyhodnotil napadené rozhodnutí z hlediska požadavku přezkoumatelnosti jako dostačující a způsobilé soudního přezkumu.
27. Pokud žalobce v žalobě sdružil množství dílčích námitek, jimiž brojil proti pochybení správních orgánů při zjišťování skutkového stavu či vadám a jiným nedůslednostem provázejícím proces dokazování, krajský soud předesílá, že ani tyto neshledal důvodnými. O jednotlivých námitkách přitom soud uvažil následovně.
28. V první řadě krajský soud nesouhlasí s názorem žalobce, že ve správním spise založené listiny jednoznačně a bezpečně neprokazují porušení pravidel silničního provozu nezjištěným řidičem vozidla. V kontextu toho je třeba zejména připomenout, že prvostupňový orgán do správního spisu založil nejen oznámení podezření ze spáchání přestupku (vč. výstupní fotografie z měřiče rychlosti doplněné o změřené hodnoty), ale i aktuální fotografie samotného rychloměru, doklad o průběžné kontrole měřicího zařízení a platný ověřovací list k rychloměru č. 173/2020. Zdejší soud uvádí, že v řešené věci shromážděné podklady představují v případě přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti obvyklou sadu důkazů, která obvykle spolehlivě postačuje k prokázání přestupkového jednání. V témže duchu se přitom v minulosti vyjádřil též Nejvyšší správní soud, který např. v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, potvrdil, že oznámení o spáchání přestupku, úřední záznam obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list k radarovému rychloměru lze zpravidla považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku. Obdobně také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dospěl kasační soud k závěru, že tyto důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečně způsobilé k objasnění skutkového stavu věci.
29. Námitku žalobce, že správní orgány pochybily, jestliže do svých rozhodnutí nepřejaly i výrobní číslo měřiče rychlosti, pak soud vnímá jako zcela lichou a mimoběžnou podstatě věci. Krajský soud ve shodě se správními orgány uvádí, že konkrétní výrobní číslo rychloměru, jímž v nynější věci došlo ke změření rychlosti jízdy vozidla, jehož je žalobce

provozovatelem, je jednoznačně obsaženo v ověřovacím listu č. 173/20 ze dne 11. 9. 2020 i snímku vygenerovaném měřičem rychlosti (součást oznámení přestupku). Současně Městská policie Pohořelice údaj o výrobním čísle přejala i do textu oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 15. 7. 2021, ve kterém v rámci konkretizace skutku upřesnila, že okamžitá rychlost změřeného vozidla byla zjištěna a zaznamenána silničním radarovým rychloměrem *RAMER10 T/16/0315*. Uvedení výrobního čísla měřiče rychlosti ve výroku správního rozhodnutí přitom nelze dle krajského soudu chápat jako nezbytnou náležitost (*essentialia*) výroku rozhodnutí o přestupku (srov. k tomu zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73). Nezávisle na tom není krajskému soudu zřejmé, jakým konkrétním způsobem mohla absence přesného označení výrobního čísla rychloměru ve výroku správních rozhodnutí zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce či ovlivnit závěr o odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla.

30. Jako nedůvodná a ničím nepodložená je pak námitka, kterou žalobce zpochybňoval autenticitu (pravost) snímků a údajů vygenerovaných rychloměrem v místě a čase přestupkového jednání. Krajský soud nemá na základě údajů propsaných do snímku z rychloměru pochybnosti o tom, že předmětný snímek zachycuje žalobcovo vozidlo v místě a čase odpovídajícím protiprávnímu jednání rozhodnému pro vznik odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na (žalobcem nijak nezpochybněnou) argumentaci prvostupňového orgánu, dle níž veškeré údaje vepsané do snímku z rychloměru jsou generovány automaticky a nelze do nich zasáhnout či je jiným způsobem pozměnit, s výjimkou úprav světelného prostředí za pomoci předdefinovaných filtrů ve výrobcem autorizovaném programu. Podle žalobcem nezpochybněného vyjádření prvostupňového orgánu, že v době zjištění přestupkového jednání město Pohořelice vlastnilo a provozovala jen jediný rychloměr, tudíž je případná záměna pořízených snímků vyloučena.
31. Spatřoval-li pak žalobce vadu měření v tom, že předmětným rychloměrem byly vedle rychlosti jedoucích vozidel zaznamenávány i ostatní údaje (čas, datum etc.), je dle krajského soudu zcela pochopitelné a v souladu se smyslem a účelem měření rychlosti, že daný rychloměr kromě údajů o skutečné rychlosti projíždějících vozidel zaznamenává a do výsledného výstupu propisuje též další, z pohledu vypovídací hodnoty a užitelnosti snímků, nezbytné údaje. Ani *cum grano salis* si totiž nelze představit dostatečně použitelný snímek z měřiče rychlosti postrádající přesné údaje o místě a čase svého pořízení. K oznámení přestupku přiložený snímek tak dle krajského soudu představuje zcela standardní výstup ze stacionárního silničního rychloměru obsahující veškeré nezbytné náležitosti k tomu, aby z něj bylo možné při prokazování porušení pravidel silničního provozu vycházet.
32. V rozporu s obsahem snímku je námitka žalobce, že z něj nelze určit přesnou polohu měřičího zařízení, *ergo* místo spáchání přestupkového jednání. Krajský soud poukazuje na to, že v řešené věci užitý snímek z rychloměru prokazatelně obsahuje mj. taktéž přesné GPS souřadnice místa, ve kterém se rychloměr nachází (viz pravá dolní část snímku). Nehledě na to, platná judikatura ohledně vymezení místa přestupku v případě přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti nevyžaduje, aby bylo místo spáchání přestupku vždy stanoveno „na metr přesně“ pomocí GPS souřadnic (srov. k tomu např. závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39,

- ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, či ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015-42). U přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti postačí vymezení místa spáchání přestupku určitým úsekem komunikace, přičemž zcela přesné místo změření vozidla je zřejmé z příslušné fotografie z rychloměru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41).
33. Související námitky, dle nichž nebylo v řízení doloženo, že užitý rychloměr splňoval podmínky použití při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, považuje zdejší soud za ryze spekulativní a hypotetické. Správní orgán I. stupně v reakci na tuto argumentaci žalobce zcela správně upozornil na informace obsažené v ověřovacím listu k rychloměru č. 173/20 ze dne 11. 9. 2020, vystaveném odborným autorizovaným metrologickým střediskem. Z obsahu tohoto dokumentu se jednoznačně podává, že v dané věci použitý rychloměr RAMER10 T byl jako stanovené měřidlo dne 11. 9. 2020 řádně podroben technické metrologické zkoušce, z níž vyplynulo, že splňuje veškeré platnými právními předpisy požadované metrologické vlastnosti a požadavky, pročež jej lze přinejmenším až do 10. 9. 2021 (konec platnosti ověření) používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, či ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33). To má za následek, že se důkazní břemeno přenáší na toho, kdo popírá správnost jejího věcného obsahu. Jestliže není pravdivost veřejné listiny vyvrácena prokázáním opaku, považuje se obsah příslušné listiny pro účely hodnocení důkazů za pravdivý. V souzené věci přitom žalobce ve správním ani soudním řízení neuvedl žádné konkrétní okolnosti svědčící o tom, že by použitý rychloměr neměl vlastnosti garantované autorizovaným metrologickým střediskem, resp. že by údaje a data obsažené v ověřovacím listu neodpovídaly realitě. Obecná a ničím nepodložená námitka žalobce nemůže správnost a pravost informací v ověřovacím listu zpochybnit.
34. Na základě zcela totožné úvahy pak zdejší soud nepřijal ani námitku žalobce, dle níž nebylo v řízení nijak prokázáno, že vlastníkem a provozovatelem předmětného měřiče rychlosti je právě město Pohořelice, resp. jím zřízená městská policie. Z informací v ověřovacím listu totiž jednoznačně vyplývá, že vlastníkem měřiče rychlosti RAMER 10 T, umístěného na pozemní komunikaci ul. Vídeňská, je právě město Pohořelice. Ani tento poznatek navíc žalobce ve správním řízení nijak relevantně nezpochybnil.
35. Jestliže se žalobce dále snažil výsledky měření rychlosti znevěrohodnit poukazem na to, že ve správním spise není založen návod k obsluze rychloměru, shoduje se krajský soud se závěrem správních orgánů, že návod k obsluze rychloměru nepředstavuje podklad takového charakteru, jehož by bylo bezmezně potřeba k prokázání přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti. O bezchybném fungování rychloměru totiž *per se* svědčí již pořízení snímku a změření rychlosti vozidla. Schopností digitálního měřiče rychlosti vyhodnotit měření jako chybně provedené se přitom opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud. Ten např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ve vztahu k měřicímu zařízení značky „RAMER“ vysvětlil, že po provedení samotného měření *„[n]ásleduje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné.“* Obdobné závěry pak kasační soud vyslovil též v rozsudku ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016-47. Pokud tedy byla v

posuzované věci naměřená rychlost vozidla zaznamenána a měření nebylo následně anulováno, lze dovodit, že celý proces měření byl proveden správně a v souladu s návodem k obsluze. Není proto nezbytně nutné, aby byl návod k obsluze založen ve správním spisu.

36. Relevanci ve vztahu ke správnosti výsledků měření rychlosti potom nemohou mít ani námitky žalobce stran toho, že správní spis neposkytuje žádnou informaci o tom, jaká osoba rychloměr nastavila, příp. zda k tomu disponovala patřičným oprávněním. Tuto námitku si navíc v žalobě zodpověděl sám žalobce, který zcela správně odkázal na obsah oznámení podezření ze spáchání přestupku ze dne 15. 7. 2021, dle něhož bylo nastavení parametrů použitého měřiče rychlosti provedeno proškolenými strážníky Městské policie Pohořelice. Obdobně, měl-li pak žalobce pochybnosti v otázce původu a informační hodnoty „blíže neurčené“ listiny ze dne 1. 7. 2021, považuje soud tyto v kontextu odůvodnění rozhodnutí o přestupku za nedůvodné. Prvostupňový orgán totiž zcela smysluplně a logicky vysvětlil, že odkazovaná listina představuje doplňkovou přílohu oznámení přestupku, jejímž primárním smyslem a účelem je průběžně doložit jak stav rychloměru, tak i jeho umístění a neporušenost úředních značek. Poskytnuté vysvětlení považuje krajský soud za adekvátní a s ohledem na okolnosti věci (značnou obecnost námitky žalobce) jako zcela dostačující.
37. Dále pokud se týče námitky, že není zřejmé, zda podklady založené ve správním spise pocházejí jen od města Pohořelice (potažmo jím zřízené městské policie) a nikoli jiných subjektů, je třeba říci, že tato již *prima facie* není způsobilá na zákonnosti závěrů správních orgánů cokoli změnit. Jinými slovy řečeno, otázka původce jednotlivých podkladů není (za předpokladu, že jsou tyto získány v souladu s právními předpisy) z hlediska závěru o odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla rozhodná. Podklady rozhodnutí totiž mohou tvořit jak návrhy účastníků řízení, tak i důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů či orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (srov. § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů).
38. Namítal-li žalobce, že oznámení podezření ze spáchání přestupku nelze použít jako rozhodující důkaz, krajský soud s tímto tvrzením souhlasí (srov. k tomu rovněž např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 As 89/2015-33, ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 16/2016-27, či ze dne 6. 5. 2022, č. j. 2 As 103/2020-19). V nyní projednávané věci však k takové situaci nedošlo, protože správní orgány při zjišťování a posuzování skutkového stavu věci (překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy) primárně nevycházely z oznámení přestupku vyhotoveného strážníkem Městské policie Pohořelice, ale z fotografie pořízené digitálním měřičem rychlosti pracujícím v plně automatizovaném režimu. Tu již lze dle ustálené judikatury správních soudů považovat za stěžejní důkaz o spáchání přestupku v dopravním provozu, neboť až na výjimky umožňuje spolehlivě rozeznat měřené vozidlo a identifikovat jeho registrační značku (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 9 As 76/2010-76, či ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45). Poněvadž v projednávané věci užily správní orgány oznámení přestupku pouze v pozici podpůrného důkazu pro dokreslení rozhodné situace, nemohl zdejší soud námitce žalobce přisvědčit.
39. Samotnou fotografii změřeného vozidla pak krajský soud považuje za natolik kvalitní a detailní, aby z ní bylo možné učinit jednoznačný závěr o protiprávním jednání blíže

nezjištěného řidiče vozidla (v kontextu toho srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36). Měřicím zařízením pořízený snímek obsahuje zcela zřetelnou fotografii osobního vozidla tov. zn. Ford Galaxy nacházejícího se v samotném středu snímku. Poněvadž ke změření daného vozidla došlo na jeho příjezdu (na fotografii je zachycena pravá přední část jedoucího vozidla), lze snadno a s dostatečnou jistotou zjistit též registrační značku umožňující následnou úřední identifikaci vozidla (registrační značka je navíc ve zvětšené podobě v detailu zachycena i na samostatném snímku). Z fotografie taktéž plyne, že v okolí předmětného vozidla nebyly žádné objekty, jež by mohly změření rychlosti bránit, příp. naměřenou rychlost zkreslit. V okamžiku pořízení fotografie se dané vozidlo pohybovalo po rovné trase s absencí zatáček a nehrozila zde ani překážka v podobě horizontu. Pochyby žalobce stran identifikace změřeného vozidla proto nejsou na místě.

40. Současně potřebné *ratio* postrádá i argumentace žalobce, že z daného snímku nelze rozpoznat, zda byl pořízen právě v místě a čase tvrzeného přestupku. Jak uvedl správní orgán I. stupně, již při pouhém letmém pohledu na fotografii změřeného vozidla lze zjistit veškeré údaje související s jejím pořízením. Ze snímku plyne nejen datum a čas vzniku fotografie, ale i exaktní označení modelu rychloměru (vč. výrobního čísla) a přesné GPS souřadnice značící jeho polohu. Veškeré tyto údaje jsou pak jasně čitelné a s ohledem na plně automatizovaný režim měření a následnou generaci snímků (automatické propisování dat do fotografie) nemá zdejší soud rozumný důvod o jejich informační hodnotě pochybovat. Skutečnost, že je přenos záznamů z měřicího zařízení prováděn výhradně elektronickou cestou za pomoci chráněného datového přenosu (viz str. 16 rozhodnutí o přestupku), pak podle soudu vylučuje případné nebezpečí spočívající v úpravě či záměně finálně vyhotovených snímků.
41. Závěrem se zdejší soud neztotožnil ani s námitkou žalobce, že z dokumentu PČR neplyne souhlasné stanovisko PČR s instalací měřiče rychlosti, resp. měřením rychlosti v místě přestupku. Krajský soud uvádí, že z listiny č.j. KRPB-968-2/ČJ-2009-060407, vydané Krajským ředitelstvím policie Jihomoravského kraje dne 9. 1. 2009, zcela jasně vyplývá, že PČR jako orgán odpovědný za dohled nad dodržováním pravidel silničního provozu v zájmu zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu souhlasí s tím, aby Městská policie Pohořelice prováděla měření rychlosti vozidel na vybraných komunikacích v obci Pohořelice, vč. ul. Vídeňská. Obsah stanoviska PČR vyznívá naprosto jednoznačně a nelze je vykládat jinak. Není přitom vadou s vlivem na platnost daného stanoviska, jestliže byl souhlas z hlediska místního vymezení udělen pro ul. Vídeňskou jako celek bez bližší specifikace jednotlivých míst či úseků. Prvostupňový orgán navíc podrobně a logicky zdůvodnil, proč ke zřízení radarového zařízení přistoupil právě poblíž budovy čp. 290 (veřejná infrastruktura v blízkém okolí zavdává zvýšenému pohybu osob a vozidel). Ani poslední námitku žalobce proto krajský soud neshledal důvodnou.
42. Zdejší soud tedy uzavírá, že v řešené věci byly spolehlivě zjištěny a bez důvodných pochybností prokázány všechny podmínky odpovědnosti žalobce za přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Správní orgány si pro účely posouzení věci obstaraly dostatečné množství relevantních podkladů, jež odpovídajícím způsobem vyhodnotily. Ničím nepodložené námitky žalobce zakládající

se v podstatné části pouze na hypotetických úvahách a spekulacích nebyly způsobilé zpochybnit závěry správních orgánů ani z hlediska zákonnosti, ani po stránce věcné správnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. srpna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce